

Kristina Christiansen, varapolitikommiserur:

Arbeiðið verður ongantíð ein vanasak

- Tann dagin tú ikki longur verður rørd ella skakað av hendingum í starvinum, so er tíðin komin at gevast, sigur nýggi varapolitikommiserurin m. í samrøðuni um álvarsamar hendingar. Kortini eru eisini stuttligar løtur, og tað ger ivaleyst sótt til, at politistar halda, at hetta arbeiðið er vert at fáast við

DAGNY JOENSEN
JENS KR. VANG

Ólavsøkan er í nánd tann dagin vit ringdu til Kristinu Christiansen og bóðu um eitt prát í sambandi við, at hon 1. september tekur við sum varapolitikommiserur.

Hon heldur ikki, at neyðugt er gera hóvasták burtur úr tí, og hevur hug at skáka sær undan.

Nóg er at gera á Politigarðinum í samband við ólavsøkuna, og aftaná kemur Drotningavitanin, og ...

Vit royna at tosa hana upp í lag. Jú, kanska, men hon veit ikki, hvussu verður stutt á stöðini, tá vit avtala at hittast dagin eftir. Eingin dagur í starvinum er ikki so skrásettur, at tað ber til at avtala stórvægis.

Tað var heldur ikki besta løtan vit valdu. Dagin eftir var telefonnetið í ólagi, og sannur hurlivasi í kommin, tá vit hittast á stöðini.

Kristina sendir ein politist

niðan í Útvarpið at boða frá telefonbrekinum, og á stöðini samráðast tey um, hvat skal gerast. Tað gongur skjótt og stillisliga fyrir seg, og so biða tey bert eftir, at einki álvarsligt skal henda, meðan telefonbrekið er.

Varin at tosa við fjölmiðlar

Orsøkin til at Kristina Christiansen er eitt sindur varin at tosa við fjölmiðlarnar, fáa vit skjótt at vita.

Hon var liðug á Politiskúlanum í 1986 og kom á Politigarðin at arbeiða.

SvF bað um eitt prát beinavegin, men Kristina Christiansen, sum heldur ikki ta ferðina helt tað vera nakkað serligt, vildi kortini vera fyrirkomandi og stillaði upp. Tá sjónvarpsmaðurin spurdi hana, hvat kravdist fyrir at gerast politistur, visti hon sær einki svar, men royndi seg við at siga: „At peran skuldi vera nøkurlunda í lagi“.

- Eingin hoyrði at eg segði „nøkurlunda“, og tað varð til at beliv kallað „peran“. Í dag, nú meir enn 11 ár eru liðin, hoyri eg um „peruna“, og satt at siga, so haldi eg tað ikki vera stulligt longur, sigur Kristina Christiansen.

Hon hevur annars arbeitt alt sítt vaksna lív á Politigarðinum. Byrjaði sum 17 ára gomul á skrivstovuini, og hevði als ikki ætlanir um at fara á Politiskúlan. Tað fór hon so kortini.

- So plagdi eg at siga, at vakthavandi fór eg ongantíð at vera, men ein dagin, tá onkrum beyðs frá, fekk eg boð um at at taka hetta arbeiðið, og her siti eg nú, sigur Kristina brosand.

Hinvegin, so heldur hon kortini ikki, at tað hevði verið so hugaligt at gingið á varðhaldi úti í býnum sum 50 ára gomul.

1. september tekur 39 ára gamla Kristina við sum varapolitikommiserur. Hon

hevur virkað sum avloysari í hesum starvi í trý ár, og sigur sjálv, at einasta sjónliga tekin verður, at hon eftir hesa dagfesting fær eina eyka stjörnu aftrat sum prýði á eyðkennishúnanum.

- Tað merkir eisini, at eg bert fari at arbeiða sum inni á stöðini sum vakthavandi.

- At virka sum vakthavandi er eisini spennandi arbeiði. Hetta er „hjartað“ í lögregluarbeiðinum.

- Øll, sum hava okkurt ørindi til lögregluna, ringja til vakthavandi. Alt, sum fer fram, skal gjøgnum høvuðsstöðina, og síðani verða uppgávarnar býttar út til politistarnar og skrivstovufólk á stöðini, sigur Kristina Christiansen.

Góðar stundir ella stutt fjús

Ikki allar fráboðanir verða tiknar í álvara, tí tað er so ymiskt, hvat fólk hava upp á hjartað. Við hvørt er nóg mikið at tosa seg til rættis,

eitt nú um full fólk ringja, og tað ikki hevur nakkað uppá seg.

- Er tað ein fyrimunur at vera konufólk, tá tað snýr seg um at tosa við fólk?

- Tað veit eg ikki, tí eg havi ongantíð roynt at verið mannfólk. Tí dugi eg ikki at siga, hvar fyrimunurin skuldi at verið, sigur Kristina brosand.

Hon hevur ofta fingið spurningin áður. - Ein vælkendur spurningur er kanska eisini, hvussu tað er at tosa við t.d. full fólk, sum ringja og gremja um okkurt?

- Tað velst um fjúsið og hvussu vit eru fyrir. Politistar eru eisini menniskju, og kunnu hava góðar og ringar dagar.

- Er fjúsið langt og vit hava tíð at tosa við fólk, so geva vit okkum góðar stundir. Er nógv at gera og fjúsið stutt, hendir meir enn so, at vit gera stutt av og kvetta sambandið.

Eldur í á bygd

Tað kann annars vera ógvuliga strævið at arbeiða sum vakthavandi, serliga tá t.d. eldur er í á bygd. Tað stúrir Kristina allarmest fyrir.

- Eg skal ringja til hvønn einstakan brandmann, tí eingin kalliskipan er til. Svarar tað ikki heima-ella á arbeidsplassinum, um tað er um dagin, og heldur ikki á fartelesfonini, so er illa stutt.

Kristina Christiansen: - Tá eg í 1986 kom heim at arbeiða, spurdi ein sjónvarpsmaður, hvat skuldi til fyrir at gerast politistur. Eg visti einki at svara, annað enn at „peran skuldi vera nøkurlunda í lagi“. Tað havi eg hoyrt fyrir síðani

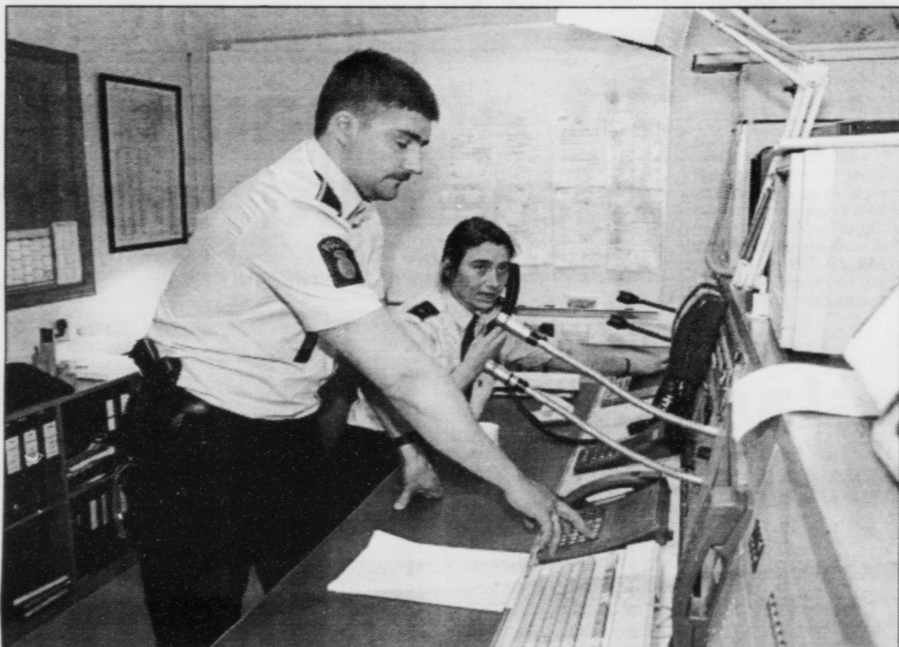
- Ein dagin var eldur í einum bili á Skálafjørðinum og maður sat fastlæstur. Tá slíkt hendir, er talan um minuttir, áðrenn bilurin stendur í ljósum loga. Eg ringdi til slökkvilið, men fekk annars als einki gjørt, tí slökkvilið kundi als ikki kundi koma nóg skjótt fram.

- Til alla lukku var ein lastbilur í nánd, og hann hevði brandslökkara. Tað bjargaði manninum.

- Annað, sum eyðkennir arbeiðið er, at ofta er neyðugt at taka avgerðir her og nú. Tað er sum hjá einum fótbóltsdómara, men tá ber sjálvandi til at tosa um úrslitið aftaná. Tað er ikki alíð vit kunnu tað, sigur Kristina

- Politiarbeiði er ofta lýst í filmum. Situr tað til innihaldið í arbeiðinum í Havn?

- Tað er torført hjá at sammeta okkum við slíkar filmar. Einki er bert hvítt og svart, sum tað oftani verður gjørt til í filmum. Ongar hendingar líkjast, tí umstøð-

Oluf Mortensen, politistur og Kristina Christiansen, varapolitikommiserur, eru á vakt henda dagin. Tey eru samd um, at Politigarðurin er gott arbeidsplass, og at tey sosialt halda væl saman. Tað er eisini neyðugt, serliga tá lögreglon sum heild ofta fær „fingurin“ uttan fyrir stovnin